

Behandling at stille Vædringsforslag om, at nævnte Sætning udgaar, idet jeg ikke kan se, at det vil være rigtig, at det fastsættes ved Anordning, hvorledes der skal bringes Lys til Veie ved Vinduer og Lignende alle Vegne, baade paa Landet, hvor man benytter en Gaffelsmaskine med videre, det være sig nok saa lille et Forhold, idet jeg mener, at Tilhynet bedre kan afgjøre dette, end det kan afgjøres ved en kongelig Anordning, da dette maa afpasses paa hvert Sted efter de stedlige Forhold og efter de Forhold, som findes i hver enkelt Gaard med Hensyn til Bygningsforhold m. v. Hvad det andet Punktum angaar, mener jeg ogsaa, naar man vil se dette Forhold saaledes, som det i Virkeligheden er, at Tilhynet bedre kan afgjøre det, end det kan afgjøres ved fgl. Anordning, da man ikke paa Forhaand kan vide, hvad der kommer til at foreligge. Den samme Bemærkning gjælder § 7. Jeg ønsker ogsaa, at den kongelige Anordning skal udgaa af denne Paragraf. Med Hensyn til § 8 og de dertil hørende Vædringsforslag skal jeg bemærke, at jeg ønsker, man gaar lidt videre, og det i samme Retning som Margarineloven, nemlig at man uden Betaling kan faae denne Lov oplæbet paa Bap, saaledes at den kan afhænges et eller andet Sted, saaledes at Arbejderne kunne faae at se, hvad Loven gaar ud paa, og hvad de have at rette sig efter; men det, mener jeg, er af de Ting, man nok kan komme overens om. Naar der i Slutningen af sidste Stykke af § 12 staar, at "Betalingen for de saaledes af Justitsministeren udnævnte Mænd forhøies til det Dobbelt af den ved Lovens § 16 foreskrevne Betaling" — det er Loven af 24de Marts 1875 § 16 — vil jeg tillade mig at spørge, om det er Meningen, at Betalingen for Oversyn skal betales af Vedkommende efter Loven af 24de Marts 1875 § 18, eller der skal betales det Dobbelt af det, der staar anført, nemlig 20 og 12 Kr. Jeg ser nok, saaledes som Ordene falde, angaar det jo nærmest de af Justitsministeren udnævnte Mænd, der skulle have dobbelt Betaling, som jeg mener, saaledes som Lovforslaget er affattet, bør udredes af Statskassen, og at Vedkommende ikke skal betale mere, end for nævnte § 18 bestemmer. Men jeg er ikke rigtig klar over, hvorledes det skal opfattes. Jeg ønsker derfor nærmere, inden Bde Behandling, at høre en Udtalelse af Justitsministeren om dette Forhold. Dernæst er der stillet et Vædringsforslag til § 16 som gaar ud paa, at naar der er sket en Legemsstade "som kræver Lægebehandling", skal det indberettes til Politiet;

men saa spørger jeg den høitærede Justitsminister om, hvad han forstaaer ved Ordene: "Kræver Lægebehandling? Hvem skal afgjøre det?" Der har jo foreligget Vædringsforslag i en anden Retning, men det er faldet bort saa vidt jeg har hørt efter Konference med den høitærede Minister. Jeg er imidlertid ikke blevet klar over dette Forhold, thi jeg ønsker, at der skulde sættes Punktum efter "Død". Lægerne skulle jo meddele Politiet alle Tilfælde de faae med at gjøre. Hvem skal afgjøre om der kræves Lægebehandling eller ikke, er det vedkommende Husbond eller Dyndet eller den, der er kommen til Skade. Det er ogsaa et Forhold, man bør have klaret. Jeg har tilladt mig at stille et Vædringsforslag udenfor Betænkningen, som gaar ud paa, at der skal tilføies § 18 et nyt Stykke saalydende:

"Den, der har foranlediget Overtrædelsen, saasom Arbeidsgiveren eller hans Bestyrer, Formand eller Tilhynsførende ved hver enkelt Gren af Driften, hæfter for samme, saavel med Hensyn til Erstatning som til Straf."

Dette Forslag var oprindeligt stillet til Lovforslaget, da det endnu ikke var foreslaaet at § 17, nemlig Erstatningsparagrafen, skulde udgaa. Nu veed jeg nok, at der vil blive anført mod dette Vædringsforslag, at det er Noget, der følger af sig selv, saa det behøver ikke at optages i Loven, men over for dette vil jeg dog sige, at det staar tvivlsomt for mig, om den Bestemmelse kan bortfalde, og det er heller ikke alene Hensyn til Erstatningen, at jeg har stillet Vædringsforslaget, men ogsaa af andre Hensyn, som jeg nærmere skal omtale. Jeg vil først gjøre opmærksom paa, hvad der staar i Danske Lovs 3—19—2: "End giver Husbond sin Tiener, eller anden, Fuldmagt paa sine Vegne at forrette Noget, da bør Husbonden selv at svare til hvad derudj forreis af den, som hand Fuldmagt givet haver og af hannem igien søge Dpretning". Saa veed jeg meget vel ifølge Straffeloven, at naar et Dyende har begaaet en Forbrydelse, som medfører Erstatningskrav, kan Erstatningspørgsmaalet ikke reises mod vedkommende Husbond. Men for det Første vil jeg bemærke, at naar en Husbond har En, som skal vogte hans Kreaturer, og denne saa lader dem gaa ind paa anden Mands Eiendom, hvor de gjøre Skade, saa skal Husbonden tilsvare Erstatningen, og den Stades lidte er ikke pligtig til at holde sig til Dyndet, der er Skyld i at Skaden er sket. Nu er det selvfølgelig ikke strafbart og vedkommende Dyende kan ikke straffes derfor,